Aquí hem escoltat un lloro en un balcó, un lloro escridassador i un xic moralista. Aquí hem vist passar els carros sorollosos de cap al tard i els tractors brandaires de bon dematí. I, per la voravia a frec de barana, tocades de llum i ombra de l'arbreda, hem vist passejar, entre nerviosos i llànguides, tres noietes que semblen sempre les mateixes.

Balaguer, amb aquest carrer del Pont que encisa de nit i de dia, serè i atrafegat alhora, ofereix per la banda del Segre una entrada magnífica, precisament per aquell sentit tradicional que no es subratlla, sinó viscut en tota la seva magnitud. Encara és possible de trobar en molts indrets del país aquests testimonis de menestralia sòlida i honorable; modestament, puntualment present en el corrent de la nostra història de cada día.

La sort de Balaguer és de poder separar, tan clarament, vila vella i vila nova per mitjà del riu. Així sabeu exactament, tan bon punt arribeu a l'afilerament de cases d'aquesta banda, a la riba dreta, que ja sou al Balaguer característic; ciutat de porxos abundosíssims, no podia deixar d'acollir el viatger amb el lluminós ressol de les primeres arcades, acollidores a l'estiu, mirador esplèndid els dies assolellats d'hivern, tothora símbol primicer de moltes altres hospitalitats que esperen el que hi arriba.
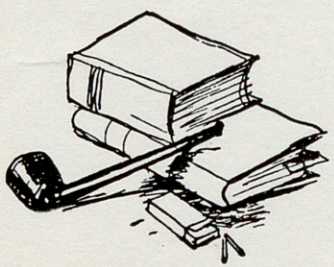
Josep Vallverdú